

Malhumor atlètic

És del tot clar que l'atletisme espanyol no marxa, per no dir que va malament. Declaracions a la premsa de part dels directius i també de part de destacats atletes confirmen, no tan sols una mala entesa, sinó també una disconformitat, la qual possiblement els últims resultats aconseguits pels nostres atletes han accentuat encara més.

Eliminats de la Copa d'Europa amb resultats mediocres, si exceptuem Cerrada i algun altre —no gaires—, a més dels pobres resultats obtinguts en el passat Campionat d'Espanya, que no varem comentar a 9 PAÍS perquè pensàvem que no havia passat res d'important, tot plegat a portat com a conseqüència el malhumor i les manifestacions d'irritació.

Comença la cosa per unes declaracions del president Sr. La Hoz en què diu, després de l'eliminació d'Espanya de la Copa d'Europa, que els atletes no havien fet tots els possibles per classificar-se. Empra termes humiliants per als atletes, i fa referència a l'ajuda econòmica que aquests reben de la Federació.

Pel que es veu, i cal parlar-ne, el president creu que quan uns atletes reben ajuda econòmica, ja se'ls pot manar i exigir com si es tractés de professionals. Cert que els atletes, havent rebut l'ajuda, queden obligats, però això no vol pas dir que aquestes obligacions siguin, com les d'un esportista professional, regulades per un contracte, ni vol dir que l'ajuda signifiqui un preu estipulat proporcional als esforços que l'atleta ha de fer.

No, una ajuda és tan sols això, una ajuda, la qual per a l'atleta significa cobrar el que deixa de guanyar en altres activitats que l'entrenament intensiu a què està obligat li impedeix de practicar. Ben al contrari, el professional firma un contracte en què es diu que els guanys seran proporcionals a la seva categoria i a la seva activitat esportiva. Com més i millor actui, més guanyarà. En una paraula, s'ha de diferenciar el que és una cosa del que és l'altra, i pensar que no es pot exigir més del que l'atleta pot fer. No és fàcil actuar sempre "a tope", com es diu entre atletes. El cos no dona prou per repetir constantement les marques màximes. Els professionals, en altres esports, procuren regular els seus esforços per tal de durar i poder complir els contractes. El que passa en atletisme, i és el seu mal al mateix temps que el seu bé, és que el cronòmetre i el metre posen en evidència la qualitat dels esforços. No es pot enganyar el públic, i unes dècimes de segon o uns petits centímetres, segons la prova, porten el malhumor i la irritació.

Però un president no ha de fer declaracions contra els seus propis atletes. El que ha de fer un directiu és procurar que el seu esport vagi endavant sense necessitat de culpar ningú. El que ha de fer és solucionar els problemes en comptes de provocar-los. Està clar que alguns fan servir un llenguatge propi de temps que haurien de ser passats.

NATACIÓ

Televisió ens va oferir la setmana passada, durant quatre dies, unes imatges dels Campionats d'Espanya de Natació celebrats a Las Palmas; uns campionats que, fora de dos o tres, poca cosa varen donar de bo de cara als Campionats d'Europa que fins al 21 d'aquest mes es disputen a Jonkoping (Suècia). Cal destacar David López Zubero, resident a Estats Units, Escalas i la catalana Magda Camps, veritable reina dels campionats.

Això no obstant, no creiem que aquestes primeres figures puguin fer gaire res de bo, ja que els seus registres estan lluny, molt lluny del que es fa fronteres enfora. Es a dir, estem en allò de sempre: es millora, sí, però no pas prou, car també milloren els de fora. I així, anys i més anys.

I ara que parlem de Televisió Espanyola, no comprenem com varen televisar els Campionats de Natació i en canvi no ho varen fer amb els d'atletisme celebrats a Granollers. L'esforç de l'afecció vallesana s'ho mereixia i també els atletes, encara que la Federació no n'estigui prou contenta. Que potser es fan discriminacions? Amb qui?

Toros Salazar, ¡qué grande eres!

Corrida de homenaje a don Mario Gelart, que resultó extraordinaria en todos los aspectos. Digamos que el coso figuerense estaba bellamente engalanado y abarrotado totalmente de público. Y, a la hora del recuento final, hubo dos grandes triunfadores: Don Mario Gelart y el diestro José Salazar.

Antes de dar inicio el festejo, hubo exhibiciones ecuestres, desfile de majorettes, acompañadas de banda de cornetas y tambores, así como vuelta triunfal de Pubilles y Damas de Honor, de diferentes sociedades locales.

En cuanto a lo meramente taurino, dejar constancia de la triunfal tarde de José Salazar, que una vez más, armó el "taco". Actuó en tercer y séptimo lugar, realizando dos estupendas faenas. Fue muy aplaudido tanto con el capote como en la muleta. Puso genio, voluntad y arte en cada uno de sus enemigos logrando dos sonados éxitos. Al primero que había brindado al homenajeado, al igual que los demás componentes de la terna, lo tumbó de una estocada y recibió el premio de dos orejas. Al segundo, de otra estocada a toro arrancado y, ante la petición unánime del público, le dieron dos orejas y el rabo.

Joaquín Bernadó: primer espada del cartel, toreó con finura de capa y con la franela estuvo muy bien siendo aplaudido. Mató al bicho de dos pinchazos y media estocada. Palmas.

Al quinto de la tarde, le realizó otra faena de corte propio. Clavó media estocada y una entera. Fue premiado con una oreja.

Curro Vázquez: En su primer toro estuvo regular con la capa y bien con la muleta pero falló con el estoque. Una estocada casi entera, pinchazo y nueva estocada. Oreja y vuelta.

En su segundo no hizo gran cosa, aunque tampoco el animal era propicio. Lo abatió de pinchazo, media estocada y dos descabellos. Palmas.

En cuarto lugar actuó el rejoneador Fermín Bohorquez. Donde mejor estuvo fue con las banderillas. Clavó un rejón y pie a tierra, tras dar algunos pases, dejó media estocada y descabelló. Dio una vuelta.